

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt II C 1561/14 o zapłatę:

1. zasądził solidarnie od pozwanych P. G. i M. G. na rzecz powódki B. K. kwotę 16.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami od kwoty:

a) 10.000,00 zł ustawowymi od dnia 14 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

b) 6.000,00 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądził solidarnie od pozwanych P. G. i M. G. na rzecz powódki B. K. kwotę 2.128,00 zł tytułem odszkodowania z tytułu kosztów opieki osób trzecich z odsetkami:

a) od kwoty 855,00 zł ustawowymi od dnia 14 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

b) od kwoty 1.273,00 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

3. zasądził solidarnie od pozwanych P. G. i M. G. na rzecz powódki B. K. kwotę 360,00 zł tytułem kosztów leczenia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

4. zasądził solidarnie od pozwanych P. G. i M. G. na rzecz powódki B. K. tytułem renty na zwiększone potrzeby:

a) za okres od dnia 10 marca 2016 roku do dnia 9 stycznia 2017 roku kwotę 10,00 zł miesięcznie płatną do dnia 11 każdego miesiąca począwszy od marca 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności;

b) na przyszłość kwotę 10,00 zł miesięcznie płatną do dnia 11 każdego miesiąca począwszy od stycznia 2017 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności;

5. ustalił, że pozwany P. G. i pozwana M. G. ponoszą solidarnie odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 9 marca 2013 roku dla stanu zdrowia powódki B. K. na przyszłość;

6. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

7. zasądził solidarnie od pozwanych P. G. i M. G. na rzecz powódki B. K. kwotę 3.360,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

8. nakazał pobrać solidarnie od pozwanych P. G. i M. G. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi kwotę 318,12 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych;

9. nie obciążył pozwanych M. G. i P. G. obowiązkiem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych w pozostałym zakresie.

Od powyższego wyroku apelację wniosła powódka, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt 6. sentencji, w zakresie w jakim Sąd Rejonowy oddalił powództwo o zasądzenie na rzecz powódki od pozwanego: odsetek od dnia 20 sierpnia 2013 r. do dnia 13 stycznia 2014 r. od kwoty 10.000 zł zasądzonej w pkt 1. wyroku, odsetek od dnia 20 sierpnia 2013 r. do dnia 15 lutego 2016 r. od kwoty 6.000 zł zasądzonej w pkt 1. wyroku, odsetek od kwoty 840 zł zasądzonej w pkt 2. wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi apelująca zarzuciła naruszenie:

1) przepisów prawa procesowego:

a) art. 233 § 1 w zw. z art. 245 w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynienie sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania konstatacji o niedoręczeniu pozwanym przez powódkę wezwania do zapłaty, w treści którego żądała ona zaspokojenia jej roszczeń odszkodowawczych, czyniąc je tym samym wymagalnymi po upływie terminu w wezwaniu tym wskazanym;

2) prawa materialnego:

a) art. 455 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię i uznanie, że przekazanie pozwanym przez Administrację Zasobów Komunalnych Ł. pisma z dnia 4 czerwca 2013 r. nie stanowiło wezwania ich do zapłaty świadczeń odszkodowawczych.

Wniosła także o dopuszczenie dowodu z załączonej do apelacji koperty pocztowej na okoliczność którego informowali oni powódkę o przekazaniu dokumentów do ubezpieczyciela OC, a także świadomości pozwanych o kierowanych przez wierzyciela roszczeniach już w lipcu także świadomości pozwanych o kierowanych przez wierzyciela roszczeniach już w lipcu 2013 r. Wskazała także, że strona powodowa nie dostrzegła potrzeby powołania tego dowodu na etapie postępowania I instancyjnego z uwagi na przekonanie o wystarczająco silnej mocy dowodowej pozostałych dokumentów załączonych do pozwu oraz przyznanie przez pozwanych w toku postępowania faktu otrzymania od Administracji Zasobów Komunalnych wezwania do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w:

1) jego pkt. 1a). poprzez zasądzenie ponad dotychczas przyznane świadczenia na rzecz powódki B. K. solidarnie od pozwanych P. G. oraz M. G. odsetek od kwoty 10.000 zł od dnia 20 sierpnia 2013 r. do dnia 13 stycznia 2015 r.;

2) w jego pkt. 1b). poprzez zasądzenie ponad dotychczas przyznane świadczenia na rzecz powódki B. K. solidarnie od pozwanych P. G. oraz M. G. odsetek od kwoty 6.000 zł od dnia 20 sierpnia 2013 r. do dnia 15 lutego 2016 r., z zastrzeżeniem, że odsetki dochodzone od dnia 1 stycznia 2016 r. mają charakter odsetek za opóźnienie;

3) w jego pkt 2a). poprzez zasądzenie ponad dotychczas przyznane świadczenia na rzecz powódki B. K. solidarnie od pozwanych P. G. oraz M. G. odsetek od kwoty 840 zł od dnia 20 sierpnia 2013 r. do dnia 13 stycznia 2015 r.

Wniosła także o zasądzenie na swoją rzecz solidarnie od pozwanych kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia faktyczne i rozważania prawne przeprowadzone przez Sąd Rejonowy, dlatego nie ma obowiązku ich ponownej analizy w dalszej części uzasadnienia.

Odnosząc się zbiorczo do zarzutów, należy uznać, że ich istotą jest bezzasadne uznanie przez Sąd Rejonowy błędnych dat początkowych naliczania odsetek od kwot zasądzonych na rzecz powódki. Według ustaleń Sądu I instancji, za takie daty należało uznać 14 stycznia 2015 r. (od kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz do kwoty 855 zł tytułem odszkodowania z tytułu kosztów opieki osób trzecich) oraz 16 lutego 2016 r. (do kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia). Natomiast skarżąca uważa, że prawidłowym byłoby zasądzenie odsetek za wszystkie powyższe kwoty – od 20 sierpnia 2013 r. Ten spór wynika z różnej interpretacji pisma doręczonego pozwanym w lipcu 2013 r., które to w ocenie skarżącej stanowi wezwanie do zapłaty w rozumieniu art. 455 k.c.

Zgodnie z powyższym artykułem, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Odnośnie formy wezwania, w orzecznictwie przyjmuje się, że wezwaniem jest przede wszystkim (jak uznał Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie), doręczenie odpisu pozwu osobie wezwanej do udziału w sprawie (zob. np. wyrok SN z 22.5.1980 r., II CR 131/80, OSNCP 1980, Nr 11, poz. 223; wyrok SA w Poznaniu z 6.11.1996 r., I ACr 607/96, W.. 1998, Nr 1, poz. 44–47; post. SN z 10.5.2012 r., II PK 24/12, L.), chyba że strona wykaże istnienie wcześniejszego wezwania przedsądowego (tak wyrok SN z 20.1.2004 r., II CK 364/02, Legalis; wyr. SA we Wrocławiu z 12.2.2014 r., I ACa 1500/13, Legalis; wyr. SA w Gdańsku z 13.3.2014 r., V ACa 33/14, Legalis; por. też K. Korzan, Głosa do uchw. SN z 19.5.1992 r., III CZP 56/92, OSP 1994, Nr 3, poz. 48, s. 136). Według poglądów doktryny, każde takie wezwanie pozasądowe powinno zawierać oznaczenie przedmiotu i wysokości żądania oraz tytułu, z jakiego ma wynikać (zob. W. Borysiak, Art. 455 KC, [w:] K. Osajda, Kodeks cywilny. Komentarz, Legalis/el. 2017). Wtedy może być traktowane jako wezwanie w rozumieniu art. 455 k.c., jeżeli jednak nie zawiera dokładnie oznaczonej kwoty dochodzonego roszczenia, nie może stanowić wezwania do zapłaty (w stosunku do pozwu Sąd Najwyższy stwierdził tak w uchwale z 10.1.2003 r., III PZP 23/02, OSNAPiUS 2003, Nr 13, poz. 304).

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że Sąd I instancji prawidłowo ocenił materiał dowodowy traktujący o piśmie skierowanym przez powódkę do pozwanych, określając je mianem rzekomego. Powódka nie udowodniła dokładnej treści tego pisma. Wiadomo jedynie, że pozwany P. G. otrzymał jakieś pismo w sprawie (sam przyznał to na rozprawie – protokół k. 66), ale nie wiadomo jakie dokładnie było to pismo, jakie zawierało żądania oraz w jakiej konkretnie dacie otrzymali je pozwani. Obrazu rzeczy nie zmieniają także argumenty podnoszone przez apelującą, które polegają na szczegółowej interpretacji treści dalszych pism kierowanych w sprawie w kontekście owego rzekomego pisma nadanego przez powódkę. Powódka w ten sposób potwierdza jedynie fakt, że sporne pismo było związane w jakiś sposób ze sprawą, ale tak ogólna konstatacja nie wystarcza żeby uznać je za wezwanie w rozumieniu art. 455 k.c.

Sąd Okręgowy uznał także, że wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z dokumentu (koperty pocztowej) przytoczony w apelacji podlegał oddaleniu zgodnie z brzmieniem art. 217 k.p.c. Zasada dopuszczalności przytaczania okoliczności faktycznych i wniosków dowodowych aż do zamknięcia rozprawy ulega ograniczeniu z przyczyn wskazanych w § 2 i 3 komentowanego przepisu. Zgodnie z art. 217 § 2 sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W przedmiotowej sprawie nie wystąpiły powyższe ograniczenia. Nie jest argumentem przemawiającym za dopuszczeniem dowodu z koperty, brak potrzeby jego powołania na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, z uwagi na subiektywne przekonanie o jego silnej mocy dowodowej.

Z uwagi na powyższe Sąd oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy obciążono powódkę kosztami powstałymi po stronie pozwanej na etapie postępowania odwoławczego. Na kwotę 450,00 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej w kwocie ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015. 1800, t. j.).